

Een wereld zonder kennis van de ware God

Kijk naar de wereld om ons heen. De theorie van de evolutie, gebaseerd op het idee dat de wereld en alles daarin uit het niets ontstaan is, domineert het denken van de meeste hoog opgeleiden. De meeste geleerden spotten met het idee dat de schepping een nadenkende, doelbewuste, almachtige Schepper vereist. Zelfs vele belijdende christelijke geleerden accepteren deze zienswijze. Door het onderhouden van de zevende dags Sabbat echter, worden diegenen die trouw de Tien Geboden gehoorzamen in constante herinnering gehouden, dat hun geloof gefundeerd is op het bestaan van een echte Schepper.

We lezen: "Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare" (Hebreeën 11:3). Dat geloof is niets minder dan een onwankelbaar vertrouwen dat de Bijbel werd geïnspireerd door de Geest van God en nauwkeurig openbaart hoe de wereld, en de mensheid, tot stand zijn gekomen.

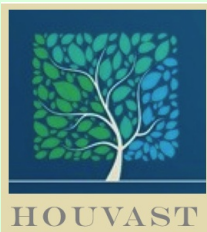
God openbaart weinig details over *hoe Hij het universum creëerde* – alleen dát Hij het schiep. Het onderhouden van de Sabbat brengt dat feit in onze gedachten elke week naar voren. God wil niet dat we dit begrip verliezen. Hij weet dat een ieder die deze kennis negeert het zicht verliest op wie en wat Hij is. Dat is hoe cruciaal deze kennis is.

Dat is ook waarom de wekelijkse naleving van de Sabbat zo belangrijk is voor onze relatie met onze Schepper. Het houdt ons in constante herinnering dat we de Schepper van het universum aanbidden.

De Sabbat is niet slechts een herinnering aan een ooit gedane schepping. God beëindigde het fysieke deel van Zijn schepping in zes dagen. Echter, het geestelijke deel is nog steeds gaande. De Sabbat is de voornaamste dag waarop de geestelijke schepping – de schepping van de nieuwe mens in Christus – plaatsvindt. Zoals de apostel Paulus zegt: "Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen" (2 Korintheërs 5:17).

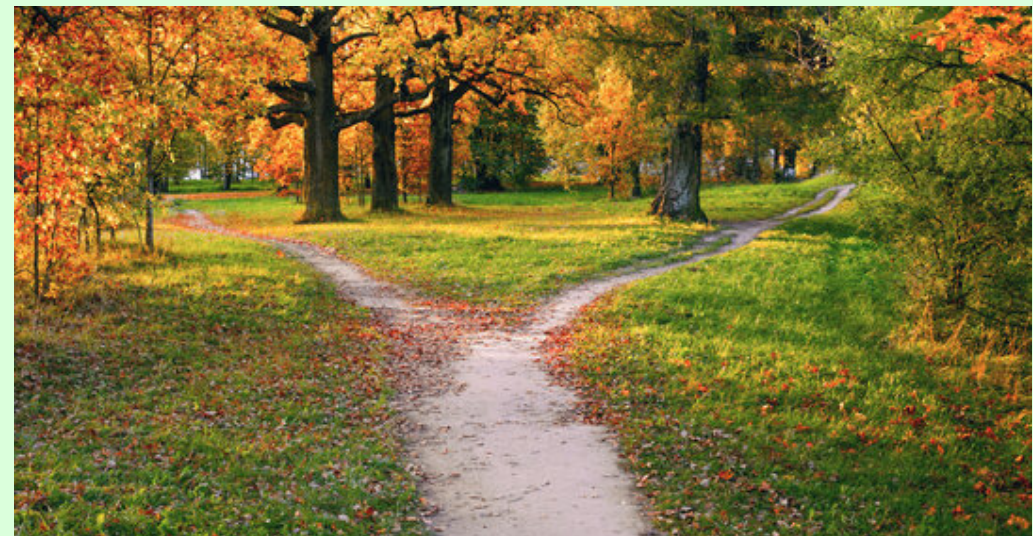
De nieuwe geestelijke schepping is intern – in het hart en karakter van elk mens. Het begint wanneer "gij, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens aflegt, die ten verdere gaat, naar zijn misleidende begeerten, dat gij verjongd wordt door de geest van uw denken, en de nieuwe mens aandoet, die naar de wil van God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid" (Efeziërs 4:22-24). Deze "nieuwe mens... wordt vernieuwd tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper" (Kolossenzen 3:10).

Geestelijk karakter kan niet alleen door onze eigen wil komen. De "oude mens" zal uiteindelijk toegeven aan de zwakheden en invloeden van de menselijke natuur. Paulus somt deze strijd op: "Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wensende is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik" (Romeinen 7:18-19).

Het is maar één van de twee Wegen

*Als ik kijk naar mezelf
zie ik geen enkele mogelijkheid
om gered te worden.
Als ik kijk naar Jezus
zie ik geen enkele mogelijkheid
om verloren te gaan.*

de weg die ik niet nam

Op een dag in het bos tussen bomen, splitsten twee wegen.
En iets wees me op de krans door overwinnaars verkregen.
Daar stond ik voor de keuze: de smalle weg, bijna onbetreden;
Om wat voor reden door mensen gemeden.
Of de brede weg, zo uitnodigend vragend om langs daar te gaan;
Voorzien van alles wat een mensenhart sneller doet slaan.
Met spijt in het hart kon ik niet beide nemen,
Want gewaarschuwd voor schone schijn - en een slang die kon flemen.
Probeerde ik te kijken, zo ver als maar kon,
En heel in de verte een stipje, Gods Zon.
Ging ik op weg, niet wetend waarheen?
Het Paradijs, waar de zon altijd scheen...
Is dit nu dwaasheid of ben ik verkeerd, struikelend, vallend en hijgend
Alleen op weg met dalen en stijgen, en het hardst was mijn innerlijk strijden.
Stemmetjes fluisterden duistere gedachten,
Al wat zondige mensen zo minzaam verwachten.
Het gaat niet alleen, mijn krachten begeven;
Ik val weer ten prooi, ondanks dit hoger streven.
Help Heer, steun Heer, sta me bij, wees mijn Wachter,
Versterk Uw belofte, anders kom ik ten achter.
Want struikelend en vallend, klinkt Uw zwijgend spreken,
Dat een hart van beton, ondoordringbaar als staal, kan verweken.
Een deur met een sleutel, verroest door onrecht en leugen,
Geolied door uw Geest - en de engelen verheugen
Als weer iemand zich omkeert en smeekt neergebogen.
Dan staat U terzijde, troost en zalft troebele ogen.
Laat me kopen dat goud, gelouterd in Uw goddelijk vuur,
witte klederen om mijn schand te bedekken en puur
Mij maken tot kind van de Vader, door Jezus Zijn offer.
Dan is Uw weg, zo smal, een akker met een verborgen koffer.
Er waren twee wegen, kijken zaligen verbaasd na,
Om allen die de andere weg gingen, het beest achterna.
De wond' in mijn ziel, door gedachten die ik dacht en niet dacht,
door woorden die ik sprak en niet sprak, wordt verzacht.
De dood is verzwolgen, geen prikkel, eeuwig vertoeven
Waar geen zucht wordt gehoord, of niets kan bedroeven.
Maar als staat geschreven, Wat geen oog heeft gezien in geen mensenhart opkwam,
Dat heeft God bereid voor wie Hem liefheeft en nam De weg ten Leven,
zoals beschreven in het heilige Boek,
En niet de weg van een andere meester, ten vloek.

Jezus kwam - voor jou, voor mij

Jezus raakte geëmotioneerd door de massa, zoals je die in de steden aantreft. Jezus weende over Jeruzalem. We beseffen misschien niet hoezeer Jezus zijn kinderen liefhad en dat die liefde ook geldt voor de 'gezietsloze massa' in de steden. Daarom zegt Jezus ons dat we moeten bidden, zodat onze motieven en harten op die van Hem gaan lijken.

De menigten die Jezus volgden, kwamen uit Galilea en de tien stadstaten van de Dekapolis in het oosten. Verder kwamen ze uit Jeruzalem en van Judea in het zuiden. Welke regio ontbrak er naast Samaria? Het kustgebied van Tyrus en Sidon als deel van Fenicië, dat langs de Middellandse Zee lag ten noordwesten van Galilea. We zien nu waarom Jezus naar dit gebied ging! Deze reis naar Tyrus en Sidon was een interculturele zendingsreis van Jezus.

'Na de ontmoeting met de Farizeeën trok Jezus zich terug uit Kafarnaüm en trok Hij door Galilea en keerde terug naar het bergland aan de grens met Fenicië. Naar het westen kijkend, kon Hij, verspreid over de vlakte beneden, de oude steden Tyrus en Sidon zien, met hun heidense tempels, hun prachtige paleizen en handelsmarkten, en de havens vol met schepen.'

In Kafarnaüm richtte Jezus de aandacht op verschillende mensen met geloof. In Matteüs komen we een bekeerde heidense centurio tegen met een groot geloof. We ontmoeten vier gelovige vrienden die het dak openbraken om hun verlamde vriend bij Jezus te brengen. In Marcus ontmoeten we de voormalige blinde man, Bartimeüs, wiens geloof straalt als een helder licht in Jericho.

Tegelijkertijd zouden we verwachten dat er onder Gods volk ook zo'n groot geloof was. Zelfs in Jezus' geboorteplaats Nazareth was er weinig geloof - zelfs regelrecht ongelooft. Dat is de beperkende factor voor Christus' dienstwerk. Tegen zijn leerlingen verwijst Jezus verschillende keren met dit woord naar Israël: 'kleingelovigen!' En ook met: 'een ongelovig en opstandig volk'!

Eén les is dat je op onverwachte plaatsen geloof vindt: in de steden onder buitenlanders, heidenen en mensen met andere religies. We moeten nederig de steden ingaan zoals Jezus deed, op zoek naar hen die antwoorden met een reddend geloof in Jezus wanneer hun de waarheid wordt verkondigd. Zulke mensen zijn er echt. 'Onder degenen die de Joden heidenen noemden, waren mannen die een beter begrip hadden van de profetieën over de Messias in de Bijbel dan leraren in Israël. Onder hen waren er ook sommigen die hoopten op zijn komst als een verlosser van de zonde. Filosofen probeerden het mysterie van de Hebreeuwse staatsinrichting te bestuderen. De onverdraagzaamheid van de Joden verhinderde de verspreiding van het licht.'

'De Here Jezus, de machtige Verlosser, is voor deze mensen gestorven. Hij kan hen oproepen hun onverschilligheid achter zich te laten, hen wakker schudden om meer medegevoel te tonen, hun hart verzachten en Hij kan hun de schoonheid en kracht van de waarheid openbaren. God is de meesterknecht en niet de eindige mens. Toch roept Hij mensen op zijn medewerkers te zijn door wie Hij het licht kan laten stromen naar hen die in het duister verkeren. God heeft in alle gemeenten pareltjes. Het is niet aan ons om ingrijpende aanklachten uit te spreken over de belijdende religieuze wereld. Het is wel aan ons om hun in alle nederigheid en liefde de gehele waarheid voor te houden zoals die in Jezus is.'